

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

**N:o 4-5.
Huhti- ja
toukokuu.**

TOIMITTAJAT:
JOHN SUNDBERG. HUUGO NYBERG.
Vastaava. Toim. sihteeri.

**1911
XVI:sta vuosik.**

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 1 m. 50 p. koko vuodelta

Sisältö: Taisteluun rauhan aatteen puolesta! — Kuuromyökkäinkoulut Amerikassa. — K. O. Malmin patsas-rahasto. Turun Kuuromyökkäin Raittiusyhdistys. — Vastauksia. — Kirjeitä. — Suomen Kuuromyökkäin Liiton Yleinen kokous. — Eräs muisto. — Kutsumus yleiseen Kuuromyökkäin Urheilujuhlaan Turussa kesäkuun 3 päivänä 1911. — Lapsuusmuistoni katkelmia. — Lastenkoti kuuromykkille. — Tietoja kotimaasta. — Ilmoituksia.

Taisteluun rauhan aatteen puolesta!

Mistä johtuu, että meidän aikanamme, jolloin ihmisillä on runsaasti käytettävänänsä sekä henkisiä että aineellisia sivistyksen välikappaleita monenlaiset pahat yhä vaan kansassa kasvavat?

Syy on se, että yhteiskuntaruumis, koko kansa on heikko sairas. Alituinen viha ja riita on siihen painanut syvimmit ja vaarallisimmat haavat. On luonnollista kun jokin perheen jäsen on sairas, että terveet perheen jäsenet hankkivat lääkkeitä ja säälien tahtovat sairasta auttaa.

Yhteiskunta on suuri kotimme. Me olemme jokainen tuon suuren perheen jäseniä. Emmekö tahtoisivat, että suuressa yhteiskuntakodissa kaikki jäsenet tuntisivat itsensä veljiksi ja sisariksi ja että siinä vallitseisi rakkaus ja rauha, siisteys ja tapojen puhtaus? Sellaisessa yhteiskuntakodissa olisi meidän oman pienen yksityisen kotimme hauska elää ja olla.

Suomen yhteiskuntakodin elämä on meille tärkeä asia. Me emme saa olla välinpitämättömät kansamme elämän tai kuoleman, onnen tai onnettomuuden suhteen. Voimme hyvin ymmärtää, jos kansamme joutuu siveellisesti rappiolle ja päättää elämänsä vihan, kateuden ja eripuraisuuden y. m. paheiden itsemurhan

kautta, silloin on jokaiselle yksityiselle ja koko kansalle suuri siveellinen onnettomuus tapahtunut, silloin kaikki sivistyksen välikappaleet, parhaimmatkin sivistys- ja edistys-seurat ovat neuvottomat ja tehottomat kun riita ja kateus tekee hirveää hävitystyötä omassa povessamme.

Ainoastaan terve sielu terveessä ruumiissa voi tehdä mikä on oikein, hyvää, kaunista ja kunniallista Jumalan ja ihmisten edessä. Siis taisteluun rauhan aatteen puolesta! Aloittakaamme se vilpittömästi omasta sydämeistämme panemalla pois kaikki viha ja katkeruus toisiamme kohtaan ja kaikessa yhteistoiminnassamme noudattakaamme veljellistä ystävyyttä. Silloin vaikeimmissakin asioissa voimme helposti selviytyä, kun tahdomme olla rauhan ja sovun aatteen edustajia. Siten kukin kohdastamme olemme hyviä, neuvokkaita lääkäreitä parantamaan yhteiskuntaruumiissa vaikeimmat ja vaarallisimmatkin vammat.

Viime vuosina on monta kuuromykkäin yhdistystä perustettu maahamme, jotka ovat heikompia renkaita kuulevien yhdistysten monilukuisessa ketjussa ja joilla kuitenkin on oma tärkeä ja vaikuttava arvonsa koko kansamme elämässä.

Vilkas toiminta ja yksimielisyys takaavat noille heikommillekin renkaille, »k. m. yhdistyksille» kestävyyttä ja voittorikasta edistystä.

Te, edistyneemmät kuuromykkäveljet ja sisaret, koittakaat painaa tätä totuutta heikompien ja vähemmän ymmärtävien veljienne ja sisarienne mieliin! Koittakaa ystävyydellä auttaa heitä! Muistakaa, että yksimielisyydellä, viisaalla ja tarmokkaalla menettelyllä voitte suuria aikaan saada, voitte elämänne kovalle taivalle oman sivistysaatteenne viedä toivottuun päämäärään, voitte sulostuttaa ja innostuttaa seurapiiriänne, herättää tovereissanne ylevää mieltä ja elinvoimasta harrastusta todellisiin hyveihin, sekä kasvattaa toisissanne luonteen lujuuutta, jota tarvitaan kaikissa yhteistoimissa.

»Yksimielisyydessä on vahva turva». Ja jota puhtaampi, jalompi, rakastavampi ihmismieli on sitä paremmin se tajuaa, tuntee yhteytensä suuren ihmiskunnan kanssa, sitä enemmän hän tuntee pyhät velvollisuutensa ja kunnioitusta koko isänmaataan kohtaan.

Minna Taistomaa.

Kuuromykkäinkoulut Ameriikassa.

Eräs opettaja Italiasta matkusti Ameriikkaan ja oleskeli siellä 2 vuotta tutkimassa ameriikalaisia kuuromykkäin kouluja. Opettajan nimi on Ferreri. Hän on kirjoittanut ja painattanut laajan (ison) matkakertomuksen, jossa hän m. m. mainitsee seuraavaa: Ameriikassa on 123 kuuromykkäinkoulua. 57 koululla on oma asumalaitos, 50 koululla ei ole asumalaitosta, sekä 16 yksityiskoululla on sekä »ulko-», että »sisä-»oppilaita. Kouluissa on »lastentarhat», eli valmistavat koulut aivan pienille kuuromykille, jotka eivät vielä voi päästä vakinaisiksi koulun oppilaita. Asumalaitokset ovat suuria; niissä on joskus monta sataa oppilasta. Koulurakennukset ovat suuria, komeita ja käytännöllisesti sisustettuja. Oppilaita opetetaan eri tavoilla; muutamissa kouluissa opetetaan viittaamalla, toisissa ainoastaan puhumalla.

Oppilaat käyvät koulua 12—15 vuotta. Newyork'in kuuromykkäin koulun oppilaat ovat jaetut 4 osaan: 5—7 vuotiset, 7—12 vuotiset, 12—17 vuotiset ja 17—20 vuotiset. Kun oppilaat siellä käyvät koulua noin pitkän ajan, niin ehtivät he oppia paljon enemmän, kuin esim. meillä Suomessa.

Useat Amerikan kuuromykkäinkoulujen läpikäyneet oppilaat jatkavat vielä opinnoita (lukemista) toisissa kouluissa kuulevien kanssa yhdessä. He lukevat yliopistoissakin. Ameriikassa ei tarvitse suorittaa ylioppilastutkintoa päästäkseen lukemaan yliopistossa. Kuka vaan itse tahtoo saa mennä yliopistoon opiskelemaan. Onpa kuuromykillä oma jatkokoulunsa (jonkunlainen yliopisto), nim. National College af Washington. Hyvin etevät kuuromykät pääsevät koulunsa lopetettua tähän jatkokouluun, jossa saavat paljon lisää opetusta ja pääsevät sitten heille sopiviin virkoihin, esim. insinööreiksi. Monet jatkokoulun oppilaat eivät kuitenkaan voi suorittaa tutkinnoita, vaan saavat ainoastaan lisää oppia ja sivistystä ehkä niin paljon kuin meillä Suomessa lyseoitten korkeimmilla luokilla annetaan. Monet kuuluvat myös lopettavan kesken opintonsa jatkokoulussa.

Hyvin tärkeäarvoisia ovat »lastentarhat» eli valmistavat koulut. Kun kuuromykät pääsevät niihin oppilaita jo hyvin pieninä, niin saavat he lapsuudesta saakka hyvää hoitoa ja kas-

vatusta, sekä oppivat puhumaan hyvin ja lukemaan huulilta. Sentähden ovatkin Ameriikan kuuromykät enemmän kehittyneitä kuin muualla. Kuuromykkäin opettajat pitävät myös usein esitelmiä oppilaittensa vanhemmille ja neuvovat heitä miten kuuroja lapsia on kasvatettava.

Oppilasten ruumiillisesta kehityksestä ja terveydenhoidosta pidetään Ameriikan kuuromykkäinkouluissa hyvää huolta.

Kaikissa kouluissa on suuret voimistelusalit, joissa on monenlaisia telineitä. Voimistelu- ja urheiluharjoituksia pidetään myös paljon ulkona vapaassa ilmassa. On myös pallonlyönti-kenttä sekä ruohoisia pihamaita, joilla oppilaat leikkivät ja liikkuvat kauniilla ilmalla ja myös sateellakin.

Muutamat jatkokoulun läpikäyneet kuuromykät ovat päässeet opettajiksi kuuromykkäin koulujen alemmille luokille. Puheharjoituksiin he eivät pysty, mutta he opettavat sormiaakkosilla ja kirjoittamalla,

Eräässä koulussa Chicagon kaupungissa olivat oppilaat laulaneet virsiäkin.

Kaikissa kouluissa koetetaan oppilaissa herättää innostusta lukemaan kirjallisuutta. Sentähden lupapäivinä ja lepohetkinä kaikki oppilaat lukevat kertomuksia ja satuja y. m. Kouluissa on lainakirjastoja, niistä oppilaat lainaavat kirjoja. Mutta monella oppilaalla oli joukko omiakin kirjoja. Laskentoa opetettiin hyvin käytännöllisesti niin että oppilailla vastaisessa elämässään olisi siitä hyötyä. Muutamissa kouluissa koeteltiin kuulokoneitten avulla parantaa oppilasten kuuroutta, mutta ei siitä ollut mitään apua.

Kirjansa lopussa kortoo Ferreri myös vähän kuuromykkäsokeitten opetuksesta Ameriikassa, sekä tunnetusta Helena Kelle-ristä, jolle Ferreri lyhyessä ajassa opetti Italian kieltä.

(Suomennos erästä Ruotsinmaan kuuromykkäin lehdestä.)

K. O. Malmin patsas-rahasto.

Eräässä pienessä kokouksessa ehdotti eräs, että meidän kuuromykkäin olisi pystytettävä muistopatsas K. O. Malmin muistolle.

Sallikaa minunkin tuoda ajatuskantani asiasta esille. Minä jyrkästi vastustan, että me kivistä rakennamme muistomerkin K. O. Malmille. K. O. Malm oli ensimmäinen kuuromykkä Suomessa, joka ei ollut niin ahdasmielinen, että olisi tyytynyt omaan viisau-teensa, vaan hän tahtoi auttaa kaikki toisetkin kanssakärsivät samaan tilaan. Sanalla sanoen: K. O. Malm unohti itsensä, tahtoi auttaa toisia valoon. Kunnia sellaisen miehen muistolle! Mutta koska vielä nyt hänen alkamaansa työtä ei ole loppuun suoritettu, vaan paljon, paljon löytyy kouluakäymättömiä kuuromykkiä, niin luulen paremmin menetteleväni K. O. Malmin mielen jälkeen ehdottaissani, että me *perustaisimme K. O. Malmin rahaston*, jolla auttaisimme loputkin koulua käymättömät kuuromykät osallisiksi valosta ja onnesta. Minä kansan tyttärenä en pidä siitä, että kaikkein merkkimiesten nimet ikuistetaan kuolleeseen kiveen; ikuistettakoon jonkun muisto elävään rakkauteen!

Monet nuoret, varattomat kuuromykät varmaan ajattelevat: kaunistaa kaikki, vaan kysyy rahaa kanssa. Teillekin tahtoisin neuvon antaa, miten Te minun mielestäni parhaiten voisitte tämän miehen muistoa kunnioittaa. Te näette ympärillänne elämässä usein sellaisia kuuromykkiä, joita auttamaan K. O. Malm oli niin halukas. Te häpeätte, Te pakenette heitä, he ovat niin tuhmia mielestänne. Oi, nuoret ystäväni, ojentakaa heille veljen käsi, puhukaa heille, että tahdotte auttaa heitä kulkemaan rinnallanne elämän polkua, sillä kuulemattomuutemme on verisiteillä yhdistänyt kaikki kuuromykät toisiinsa, huolimatta siitä, että yksi on etevä, toinen tuhma j. n. e. Jos Te minun neuvoani seuraatte ja nostatte sorretut sisarenne ja veljenne tasa-arvoisiksi rinnallenne, niin silloin voi Teistä sanoa, että Te olette jalostaneet itsenne hyväntekijän K. O. Malmin haudan patsahaksi.

Olkoon rakkaus elävä!

Hulda Hakala.

Turun Kuuromykkäin Raittiusyhdistys.

Toimintavuosi 1910.

Toiminta Turussa on käynyt samaan tapaan kuin edellisinä vuosinakin. Turun kuuromykille on pidetty raittiusiltamia. Niissä

on ollut esitelmiä ja puheita. Raittiusesitelmia on pidetty toistakymmentä ja muita esitelmiä neljä, m.m. keuhkotaudista, urheilusta ja tupakanpoltosta. Sitäpaitsi on iltamissa ollut raittiuserkokuksia- ja kuvaelmia, satuja ja monellaisia taikalyhtykuvia. Iltamia on hommattu vuoden kuluessa kahdeksan. Kuuromykät ovat niitä suosineet ja heitä onkin aina ollut paljo saapuvilla. Kun pääsy niihin on ollut vapaa kaikille, ovat yhdistykseen kuulumattomatkin kuuromykät niihin saapuneet. Ohjelman tekeminen on etupäässä kuulunut kuuromykillle. Näin ovat he saaneet kehittyä työhön ja itsenäiseen toimintaan. Ja tunnustettava on, ettei innostus raittiustyöhön kuuromyökkien keskuudessa ole laskeutunut, vaan on se heissä pysynyt ja säilynyt sekä toisinaan lisääntyntäkin.

Maaseudulla on yhdistyksen toimesta pidetty raittiusesitelmia Huittisissa, Tyrvällä ja Tampereella. Näissä paikoissa ovat kuuromykät olleet tyytyväisiä niihin ja pyytäneet vatedeskin saada samallaisia hyödyllisiä esitelmiä. Tämä onkin mieluinen tehtävä yhdistykselle siitäkin syystä, että siihen kuuluu myös muutamia maaseudun kuuromykkiiä.

Apurahaa on yhdistys saanut Turun Kuuromyökkäin auttaja-yhdistykseltä 100 mk. ja Turun Säästöpankilta 150 mk. Edellistä apurahaa on käytetty toimintaan maaseudulla ja jälkimäisestä on suoritettu vuokra ja ostettu raittiusvälineitä ja kirjallisuutta. Arvoisille avustajilleen pyytää yhdistys lausua sydämellisen kiitoksensa.

Tilit kuluneelta vuodelta osottavat säästöä vuodelta 1909 221 mk. 81 p., tuloja 273 mk. 78 p. ja menoja 237 mk. 50. Säästö vuodelle 1911 siis on 258 mk. 9 p. Tästä summasta kuuluu 43 mk. 40 p. yhdistyksen lippurahastoon.

Jäseniä on yhdistyksessä vuoden 1910 alussa ollut 72. Vuoden kuluessa on tullut uusia jäseniä 6 ja jäsenluettelosta on poistettu 3. Siis toimivuoden lopussa oli jäseniä yhteensä 75, joista naisia 40 ja miehiä 35. Jäsenmaksuna on kannettu kaupunkilaisilta 50 p. ja maaseutujäseniltä 30 p. Varattomien kuuromykkien ei ole tarvinnut ensinkään maksaa jäsenmaksua. Yhdistys ei ole tahtonut asettaa esteitä heidän tulemiselleen yhdistykseen.

Lainakirjastossa on nidosten luku ollut 120. Yleensä ovat kuuromykät sangen vähä lainanneet kirjoja. Tämä on ikävää. Toivottavasti nyt alkaneella vuodella heidän lukuhaluksa kasvaa. Kirjastonhoitajana on toiminut puuseppä Armas Wilkki.

Raittiuskirjallisuutta on yhdistys ostanut 25 mk. arvosta ja levittänyt sitä sekä kaupungissa että maaseudulla. Sitä on jaettu ilmaiseksi. Muun muassa on pastori K. A. Nyman hyväntahtoisesti jakanut sitä matkoillaan kuuromykillle. Sitäpaitsi on osa lähetetty ristositeessä.

Sanomalehdistä on tilattu raittiislehti »Kylväjä» ja »Terveystienhoitolehti». Ilmaiseksi on yhdistys saanut Turun kaupungin lehdistä »Uusi Aura».

Vuokraa on yhdistys suorittanut viime vuodelta Turun Kuuromyökkäin seuralle 100 mk.

Toimikunnan ja yhdistyksen puheenjohtajana on toiminut opettaja J. K. Palomaa. Varapuheenjohtajana on ollut neiti E. Erich ja rahastonhoitajana rouva E. Virtanen sekä kirjuriina räätälinoppilas E. Savisaari, joka on koonnut myös jäsenmaksut. Toimikuntaan ovat muina jäseninä kuuluneet maisteri E. Lück (huhtikuuhun asti), neiti E. From ja hra A. Wilkki.

Tilintarkastajina ovat olleet neiti I. Domander ja herra E. Manelius.

— Yksi toimintavuosi on taas loppunut Turun Kuuromyökkäin raittiusyhdistyksen elämässä. Tuo vuosi on ollut hiljaista, mutta varmaa eteenpäin pyrkimistä yhdistyksen päämääriä kohti. Juoppoutta ei ole ollut havaittavissa yleisesti kuuromyökkäin kesken. Muutamat yksityiset kuuromykät sitävastoin ovat koettaneet hiljaisuudessa juomahimoaan tyydyttää. Tällaisten kuuromyökkäin elämä on sääliä. Köyhyydessä saavat he usein kuluttaa aikaansa. Ilahuttavaa senvuoksi on, kun he kehotusta noudattaen koettavat muuttua ja tulla toisten kuuromyökkäin joukkoon. Tämä on jo askel ylöspäin parannuksen tiellä. Heidät on otettava vastaan ilomielin, niinkuin isä tuhlaajapoikansa kotona vastaanotti. Jokaisen tulee heitä tukea ja auttaa askel askeleelta hyveiden portaita noustessa. Meidän tulee auttaa heitä taistelussaan juoppoutta vastaan niinkauan, kunnes he omin voimin raittiina kykenevät rinnallamme astelemaan. Korkeimman turvissa jatku-

koon työmme edelleenkin tänä nousevana vuotena heidän, samoin-
kuin muidenkin kuuromykkäin onneksi!

Turussa tammikuulla 1911.

J. K. Palomaa.

Vastauksia.

Se kehoitus pysymään maalla.

Vastausta toisessakin valossa.

„Se koira älähtää,
kuhunka kalikka kalahtaa.“
Sananlasku.

Ehkä te, hyvät lukijat, ihmettelette, että minä tässä kirjoituksessani penkoan esille vanhentuneen, ehkäpä jo unohduksiinkin joutuneen »Itsekäs minän» kirjoituksen. Sanonette: onhan se jo selvä; helsinkiläiset panivat vastalauseen, »Heffatan» jäsenet paheksuivat ja toimitus »siunasi» sen autuaalliseen uneen. Mutta minusta asia on niin, ettei mainittua kirjoitusta vielä ole »käsitetty puolueettomasti».

Vastalauseista ja paheksumisista en ole voinut olla ihmettelemättä, että kaupunkilaiset ovat pikaisesti hermostuneet kirjoituksen johdosta. Kirjoitushan oli kokonaan sitä laatua, ettei se kenenkään tunteisiin käy, jos ei ole sellainen kuin kirjoituksessa on syytetty, ei ainakaan sellaiselle, joka kunniastaan ei ole liian arka. Henkilö, joka ei ole suvainnut hienonnuttaa itseään korviin asti ulottuvilla »muotilängeilla» ja »kolmannella jalalla» sanan »hienoisuudessa» merkityksessä, eikä suurentaa itseänsä suuruuden hulluttelulla, ei ota siitä pahastuaksensa ja loukkaantuaksensa, sillä hän tuntee itsensä viattomaksi sellaisesta ja siksi syytös häntä vastaan ponnahtaa takaisin, kuin pallo seinää vasten heitettyä — ilman, että hänen tarvitsee tehdä vastalauseita.

Se kirjoituksen kohta joka porun aiheutti, oli vaan terveen, turhuudesta turmeltumattoman »maaemon lapsen» luonnollisin

tunteenpurkaus ylen hermostuneita kaupunkilaisherroja ja -neitejä kohtaan, mikä oli aivan paikallaan. Se oli suora isku muoti ja suuruudenhulluutta vastaan. Turhaa on »loukkaantuneitten» helsinkiläisten ja »heffatalaisten» häntä vastalauseillaan pommittaa. Turhaa on heidän potkia tutkainta vastaan. Sillä ei ole turhaan sanottu: »se koira älähtää, kuhunka kalikka kalahtaa».

Mitä tulee kirjoituksessa olleeseen ehdotukseen maalaisliiton perustamisesta maalaiskuuromykille, niin se oli kyllä kaunis ja kiitosta ansaitseva ajatus, *mutta se on haaveellinen unelma, joka voi versota, kehittyä ja toteentua ainoastaan kaukaisessa tulevaisuudessa!* Nykyaikana ei yksikään maalaism ole nostanut päättään ehdotusta kannattaakseen (!).

Lopuksi pieni huomautus »Heffatan» jäsenille! Huomautan Teille että »I minän» kirjoituksen loppupuoli oli kokonaan tähdätty kaupunkilaisia eikä maalaisia vastaan, jotenka maalaism:llä ei ole mitään syytä pahastua kirjoituksen johdosta, vaikka heidän joukossaan olisikin suurimpia »syntipukkeja». Siksipä onkin Teidän puheenne: »— — —, mutta kirjoituksen loppupuolella on Itsekäs loukannut maalaisien kmykkien tunteita» — puuta heinää!

Lahti —. 3. 11.

* * *

I. Ojala.

Kuuro tai kuuromykkä.

Vähän vastausta.

T. l:n 1 numerossa on H. Hakalan yllämainitulla otsakkeella varustettu kirjoitus, jossa hän mielipiteenään lausuu: alle vuoden vanhoina kuulonsa kadottaneet ovat kuuromykkiä, myöhemmin kuuroiksi tulleet kuuroja, huolimatta osaavatko puhua tai ei. (Huomatkaa, kuuroja huolimatta osaavatko puhua eli ei). Kas mikä ilosanoma niille kuuromykille, jotka eivät osaa puhua; senkautta pääsevät vapaiksi »mykkänimityksestä», vaikk'eivät puhetaidosta tietäisikään tuon taivaallista.

Mutta ei niin, hyvä H. H.! Sillä tavallisen järjen mukaan ovat mykkiä kaikki, jotka eivät osaa puhua, huolimatta kuulevatko eli ei. Siksi lausun julki oman mielipiteeni: *Kuuroja ovat kaikki ne kuurot, jotka osaavat puhua, huolimatta missä iässä ovat kuulonsa kadottaneet ja huolimatta minkälainen puhekyky*

heillä on, kunhan heidän puheensa ymmärtämisen kannalta on mukiinmenevää. Kuuromykkiä sitävastoin ovat kaikki, jotka eivät osaa puhua, huolimatta missä ijässä ovat korvansa ja kielensä »lukinneet».

Mitä H. H. kirjoituksen loppulauseisiin tulee, niin tahdon siihenkin vastata parilla sanalla. En kajoa itse lauseihin, vaan seuraava vertauskuva itse puhuu puolestaan: Ei rampa voi kunianansa kerskailla, että on menettänyt toisen jalkansa ja oppinut puujalalla kävelemään, mutta kyllä sentään silloin, kun hän puujalkoinensa pystyy nopeudessa kilpailemaan parhaimmankin juoksijaraudikon rinnalla. Silloin hänellä olisi kadehtittava kunia olla puujalkaisena.

Lahti —. 3. 11.

I. Ojala.

* * *

„Kehoitus pysymään maalla“ kirjoituksen johdosta.

Kun minä luin yllämainitun kirjoituksen, niin hämmästyin sitä. Kirjoittaja ehdottaa, että me maalaiskuuromykkät eroaisimme kaupunkilaisista ja perustaisimme oman liiton ja kaupunkilaiset perustaisivat kaupunkilaisliiton siitä syystä, että kaupunkilaiset muka ovat hienot ja pilkkaavat maalaisia, sanoen maalaisten kulkevan niinkuin lehmää nuoralla kuljetetaan. En minä ole kuullut semmoista. Kun minä tulin kaupunkiin maalta oppimaan, niin ei puhuttu sillä tavalla. Mutta minä voin uskoa, että muualla voidaan sanoa näin. Ne, jotka eivät ole sivistyneet, voivat rumasti puhua.

Minä luulen varmasti, ettei maalaisliitosta lähde mitään hyötyä. Maalla km.-yhdistykset ovat paljoa pienempiä kuin kaupungissa. Kaupungissa km.-yhdistyksessä kuuromykkät käyvät monta kertaa viikossa. Sentähden he enemmän saavat oppiakin ja sivistystä, sekä kehittyvät hyvin. Maalla taas päinvastoin kuuromykkät käyvät hyvin harvoin yhdistyksessä, nimittäin kerran kuussa. Sentähden maalaiset tarvitsevat lisää sivistystä.

Jos olisi kaksi eri liittoa maalais- ja kaupunkilaisliitto, niin olisi ikävää nähdä ja tietää, että maalaiset ja kaupunkilaiset olisivat ikäänkuin viholliset keskenään, vaikka he kaikki ovat kuuromykkiä ja saman kohtalon alaisia. Kun kaupunkilaisliiton ko-

kouksiin ja juhliin tulisivat kaikki kaupunkilaisliiton jäsenet, niin maalaisliiton jäsenet eivät pääsisi sinne, vaikka he tahtoisivatkin kovasti mennä oppimaan, miten kaupunkilaisliiton kokouksessa keskustellaan. Ja toiset heistä ehkä eivät kehtaisikaan mennä sinne, kun he tietäisivät kokouksia ja juhlia pidettävän ainoastaan kaupunkilaisia varten. Samoin päinvastoin kaupunkilaiset eivät tahtoisivat saapua maalaisliiton kokouksiin j. n. e.

Jos me kaikki kuuromykkät tahdomme olla keskenämme hyviä ystäviä, sisaria ja veljiä, niin liittykäämme yhteen liittoon, joka on, niinkuin me kaikki tiedämme, *Suomen Kuuromykkäin Liitto*. Sen liiton asiamies matkustaa maille ja kaupunkeihin, minne vaan asiat vaativat. Hän kylvää samaa sivistystä y. m. sekä maalaisille että kaupunkilaisille.

Eräs maalainen.

* * *

Huomatkaa.

Tämän lehden palstoilla ei enää anneta tilaa väittelylle »Itsekkään minän» kirjoituksen johdosta. Ei kukaan kuuromykkä ole kannattanut ehdotusta »maalaisliiton» perustamisesta, sillä kaikki ymmärtävät, että sellainen liitto ei ole tarpeellinen, eikä sitä voi käytännössä toteuttaa. Kekustelu on siis paras lopettaa, sillä tämä lehti ei tahdo ottaa vastaan riita- ja väittelykirjoituksia. Sentähden myös »Herättäjä»-nimimerkillä varustettu kirjoitus jää painattamatta.

Toimitus.

Kirjeitä.

Karttula 1911.

Hyvät lukijat!

On lähestymässä se suuri juhla, nimittäin Pääsiäisjuhla, jota kristikunta viettää Vapahtajansa ylösnousemisen muistoksi. Harvat vaan ovat, jotka tämän kalliin asian uskovat ja muistavat. Kaikki ihmiset ovat taas aivan kuin pakanat. Kyllä se on kauheata, kun kristitty kansa tulee uudestaan pakanoiksi. Niin näkyy käyvän Suomen kansalle. Herra, älä tule vielä tuomiolle palvelijasi

kanssa, sillä ei ole vielä yhtään otollista sielua! Kärsi vielä meitä Jumala! — —

Kyllä on pitkä aika kulunut siitä kun olen lähettänyt mitään tietoa tuttavilleni. Siis ilmoitan, että olen voinut hyvin kaiken puolesta. Kyllä usein olen muistanut kaikkia tuttaviani, vaan aika menee nopeaan, kuin kesä ja talvi. Kotona vaan olen olla köröttänyt isän toverina. Isä on jo vanha ja voimaton. Yhä vaan sairastaa niinkuin aina vanhat. Siskot Amerikasta lähettävät apua isälle, että ei tarvis viedä vaivaistaloon, ja minä hoidan häntä niinkauan kun Amerikasta voivat myös auttaa avun tarpeessa.

Täällä paikkakunnalla ei ole muita kuuromykkiä kuin minä. Kuulevien kanssa saan aina puhella. Kyllä aika menee hauskaasti, yksin päivin hiljalleen. Ei minulle kuulu sen kummempaa kuin ennenkään, terveyttä ja rauhaa vaan.

Minä olen ommellut aina vaan. Työtä kyllä näkyy riittävän. Ehkä ensi vuonna muutan lähelle kirkonkylää maantien viereen. Siellä on mökki ostettava minulle; pieni punainen mökin hökkeli. Siellä minä sitten vanhana piikana körötän mökissä. Ensi kesänä ajattelin käydä Kuopiossa, olis vähä asiaa, kun silmäni ovat vähä heikontuneet, että jos lasit ostaisi sieltä Kuopiosta. Pitkistä öisistä valvomisista ehkä silmäni ovat vähän hermostuneet. Talvella aina valvon pitkään milloin on kiireitä töitä.

En osaa tämän paremmin kirjoittaa. Näette kyllä, että vielä elän täällä armon ajassa. Muistakaamme, että kuoleman aika ja hetki on meiltä salattu. Kuolema meitä vaan lähestyy joka päivä. Suo Herra meille armoas ja anteeksi antamusta! — Kirkasta Herra meille Sinun pyhä evankeliumisi valkeus, että kansa uskoisi, että on olemassa Herra, joka kuolemasta vapahtaa! Kiitos olkoon Herralle, että ihmislapset saavat sinun hyvyttäsi armosta nauttia. Sillä ei Herra tahdo jumalattoman kuolemaa, vaan että jokainen kääntyisi ja tekisi parannuksen,

Täytyy lopettaa, tulee pitkä kirjeeni. Terveisiä kaikille jotka minut tuntee. Hyvää vointia. Siis hyvästi jääkää Herran rauhaan.

Toivoo

Eeva Vepsäläinen.

Loimaa 19²⁵/4 11.

Hyvä lukijakunta!

Kaunis ja miellyttävä kevät on jo tullut tuoden kaikkea mitä vaan silmillämme näemme. Virkistävä, elämää ja voimia synnyttävä on se. Kevätaurinko loihtii ylös elämän taimet ja nuutumassa olevian kasvien suoniin uutta virkeyttä valaa. Luonto pukeutuu kesäpukuun, muuttolinnut saapuvat armaaseen Suomeen

kesää viettämään. Kevätaika on maamiehen hauskin aika, jolloin hän ilolla ryhtyy peltoansa kylvämään siinä toivossa, että Luoja siunaisi ja antaisi sadon moninkertaisen talven varalle.

Keväisen päivän illan hiljaisuudessa istahdan iltani kuluksi piirtämään kuulumisia Loimaalta, kuuromykkistä, heidän elämästään ja pyrinnoistään. Paljon heitä onkin pitäjässämme, vaikka osa on jo ehtinyt toisille paikkakunnillekin. Moni on saanut koulusivistystä kuuromykkäin eri kouluissa. Ikäväkseni moni on jo paljon ehtinyt unhoittaa siitä, minkä on saanut oppia. Siitä olen tullut ajatelleeksi, mitä on tehtävä kuuromykkäin hyväksi heidän kulkiessaan maailman ohdakkeista tietä ilman neuvojaa. Itsestäni näyttää siltä, että kaikki kaikessa olemme toisten apua tarvitsevia.

Nyt on pyrinnoistämme kerrottava! Mennyt vuosi vaipui ijäisyyteen monine vaiheineen. Sen vuoden ollessa parhaassa kuokistuksessa, avautui käänne elämässämme, nim. tänne keskuuteemme perustettiin elämämme sulostuttaja, yksinkertainen ja vaatimaton yhdistys. Virkeyttä ja elämän iloa on se jo ehtinyt tuoda mukanaan. Sen perustamisesta asti olemme koettaneet toimia kymme ja ymmäryksemme mukaisesti. Mutta hitaasti kuitenkin se edistyy ja vaikeutta esiintyy ensi alussa, kun olemme ilman rahavaroja. Ehkä tulevaisuudessa voitamme ne vaikeudet. Myös on yhdistyksemme ilman sääntöjä, mutta meillä on aikomus liittyä liittoon, jos vaan yhdistyksemme vuosia vierien saamme edistymään. Yhdistykseemme kokoonnuimme kerran kuussa ja tänä vuonna teemme samoin. Viime vuoden viimeisen kokouksen piti yhdistys joulukuun 26 p:nä, silloin oli joulumme vietto kuusineen ja kynttilöineen. Tänä vuonna yhdistys aloitti toimensa helmik. 12 p:nä Malmin juhlan yhteydessä. Silloin kerroin Malmin elämästä, kuinka hänen aloitteestaan kuuromykkäin koulusivistys alun sai. Ehkä nuorempi polvi ihmetellen kuvittelee sen opin alulle tuojaa Karl O. Malmia, joka on piirtänyt katoomattoman ja kuolemattoman muiston kuuromykkäin sivistyshistoriaan. Siis helmik. 12 p:nä viettäkää, veljet ja sisaret, kautta Suomen hänen kunniakseen juhla.

Olen vaan lyhyin piirtein kertonut yhdistyksen työstä ja toimesta ja toivon vielä toisen kerran antavani tietoja. Toivoni on se, että Luoja työmme ja toinemme siunaisi, niin että työstämme löytäisimme hedelmän moninkertaisen. Työmme on kovin vaikeaa ja vastuunalaista, mutta Luoja on heikkoudessamme väkevä. Hän aina neuvoo ja hänen apunsa on parhain.

Suonette vielä lukijoille kertoa. Silloin kun yhdistykseen valittiin virkailijat, niin heti huomasivat jäsenet itsensä nenästä vedetyiksi, joka oli heidän syynsä. He eivät ole oikein ymmär-

täneet valita luotettavaa puheenjohtajaa ja rahastonhoitajaa. Vaan valitsivat äsken tänne muuttaneen, monelle tuntemattoman, joka heti vei yhdistyksen hunningolle ja yhdistyksen varat, noin toistakymmentä markkaa, on käyttänyt omiin tarpeisiinsa. Eikä ole niitä rahoja, joita hän liitolle kokosi lähettäneekään. Sellaiseksi yhdistys on hänen tähtensä tullut. Tästä lukijat näette selvään millaisen henkilön tarvitsette yhdistykseenne. Ja alkää vaan tehkö samalla tavalla, kuin meidän yhdistykselle kävi.

Herttaisin, keväinen tervehdykseni lukijakunnalle hajalla Suomen!

Hilma Niittymäki.

Loimaan kuuromykkäin yhdistys kokoontuu kevätkokoukseensa toukok. 25 p:nä klo 10 a. p. Peltösten Hakalassa. Pyydän, että kuuromykät joukolla sinne saapuisivat ja keskustellaan tulevasta yleisestä kuuromykkäinkokouksesta, jotka sinne vaan tahtovat mennä näkemään. Ja pyydän, että alustuksia ja keskusteluyksymiä kokousta varten tulee jokaisen ajatella, sillä se vaan tulee olemaan jokaista kuuromykkää varten. Meidän velvollisuutemme on kohottaa aattemme päämäärä. *Sama.*

Kirje Lappeenrannasta.

Rakkain ystäväpiiri!

Jo tulen nyt tämän kirjeen kautta tervehtimään teitä, rakkaita ystäviäni! Suokaa nyt anteeksi, etten ole kirjoittanut tähän lehteen pitkään aikaan.

Viime kesäkuun 19 p:nä teki Lappeenrannan N. N. ja N. M. Kristillinen yhdistys huvimatkan Mikkeliin. Silloin me muutammat kuuromykät halusimme lähteä sinne huvimatalle. Kesäkuun 18 p:n illalla klo 11 laiva vei meidät sen yhdistyksen jäsenien kanssa Mikkeliin, jonne saavuimme seuraavana aamuna. Mutta ei ollut hauskaa matkalla kovan tuulen takia. Seuraavana aamuna klo 8 aikaan saavuimme Mikkelin satamaan. Sinne tullaamme rupesimme katselemaan kaupunkia ja sen luontoa. Myöskin saimme katsella km.-koulua, mutta emme saaneet nähdä sen huoneita, sentähden ettei siellä ollut ketään opettajia, paitsi palvelustyttöjä. Sen jälkeen kävimme kirkossa ja näimme sen näytävän ihmeen komealta. Sitten taas käytiin katselemassa ympäri kaupunkia, mutta kova tuuli esti katselemasta sitä. Samana iltana klo 8 lähdimme kaikki yhtäaikaa sieltä tänne Lrantaan asti. Olimme koettaneet nukkua laivassa, mutta emme saaneet — kovan tuulen tähden. Tyytyväisinä lähdimme laivasta kotia toisena

aamuna. Oli ikävää, kun kova tuuli esti meitä katselemasta maisemia.

Kesäkuun 23 p:nä läksin kahden km. kanssa laivalla Imatralle, tapaamaan siellä kuuromykkiä. Saimme olla siellä yötä erään km. parin kodissa. Meitä kutsuttiin sinä iltana, jolloin oli juhannusaatto, isolle kokkovalkealle. Mutta se ei miellyttänyt meitä, vaan halusimme levätä siellä. Juhannusaamuna taas palasimme laivaan, jossa riippui monta komeata koivupuuta. Ne heiluivat niin ihanasti. Silloin laiva rupesti kulkemaan viedäkseen meitä Ruokolahdelle. Tapasimme Ruokolahdella yhden todellisen km. Heti hän kutsui meitä kotiinsa vieraiksi. Kotiväet olivat ihmeen ystävällisiä ja vieraanvaraisia meitä kohtaan. Mutta pian erosimme heistä, tullaksemme samana iltana jalkaisin aivan suoraan Imatralle asti. Oli liian pitkä matka sinne. Ruokolahden maisema näytti niin ihanalta. Sen jälkeen menimme Imatralle lepäämään ison vuoren päälle, missä Imatran koski kuohuu kovasti vuorten läpitse. Ilma oli niin kaunis ja hiljainen, siellä istuimme, keskustelimme ja katselimme, mitenkö koski kuohuu. Se kuohuu niin kovin korkealle ja alespäin, niin että näkyy valkoista vaahtoa, niinkuin saippuan vaahtoa. Silloin ajattelimme, kuinka on niin hirmuisen kauheaa, kun moni ihminen on joutunut sinne Imatran uhriksi. Miksi hän tahtoo tehdä itsemurhan. Sitä emme voi tietää. Sillä tiedämme, että itsemurhaaja joutuu kadotukseen, eikä pääse taivaalliseen kotiin. Kyllä ymmärrämme itsemurhan olevan kovin suuren synnin. Sieltä palasimme takaisin Imatran asemalle. Sieltä saimme jatkaa matkaa vielä Ensoon asti, kun saimme tietää siellä löytyvän paljon km. Halusimme tavata heitä, kun olivat entisiä Kuopion puhe- ja Porvoon viittomakoulun käyneitä. Saimme keskustella vähän aikaa heidän kanssaan. Silloin kysyi eräs heistä: Tahtoisimmeko lähteä katsomaan 2 vanhaa km. sisarusta, jotka ovat entisiä Porvoon suomalaisen viittomakoulun oppilaita. Lupasimme lähteä, ja sitten lähettiin Enson paperitehtaan kautta sillan läpi ensin Vallinkoskelle, johon juoksee vettä Imatran koskelta. Katseltiin uteliaasti sitä koskea. Sitten mentiin kaikki yhdessä kävelemään synkän metsän läpi sinne kylään, missä asuu 2 vanhaa km- sisarusta. Silloin löysimme erään mökin, joka seisoo aivan yksin keskellä metsää, joka ympäröi sitä mökkiä. Hengitimme raitista ilmaa, kun metsän puut tuoksuivat niin hyvälle. Mökkiin saavuttuamme nukkuivat sisarukset vielä. Koputimme mökin seinää, että he heräisivät. Huomasivat heti ja avasivat ovensa. Silloin ihastuivat sisarukset tullessamme sinne vieraiksi, vaikka eivät he olleet meille, minulle ja kahdelle k.-mykälle tuttuja. He sanoivat tahovansa usein tavata km.-mykkiä. Mutta he viittasivat eri tavalla

kuin me, mutta ymmärsimme, mitä he tahtoivat. Oli kovin myö-
häistä tullessamme sinne. Vaan yhä viittasimme paljon sormi-
ja puhe kielellä keskenämme koko yön, sentähden ettemme jou-
taneet viipymään siellä. Sitten meitä kestettiin myös. He elävät
yhdessä omassa mökissä ja tulevat hyvin toimeen. Ja heillä on
elätettävänä yksi lehmä, sika ja pikku kissakin. Oli oikein haus-
kaa nähdä sitä kotia. He olivat niin iloisia, kun tapasivat mei-
dät. Mutta pian jätimme hyvästit heille. He toivoivat meidän
käyvän vielä heidän kotonaan, milloin on vaan aikaa. Me kii-
timme heitä. Enson maisema näyttää niin kauniilta. Seuraavana
aamuna varhain palasimme takaisin sieltä samaa tietä myöten
aina Enson asemalle asti. Sitten sieltä läksin kahden k.-mykän
kanssa junalla aina Vuoksenniskalle asti, jonka rannasta laiva vei
meidät takaisin tänne L.rantaan. Meistä tuntui niin hauskalta.
Viimein matka päättyi viime kesäkuun 26 p:nä.

Saimme tietää erästä sanomalehdestä *herätysyhdistäksen* te-
kevän huvimatkan Kuopioon viime heinäkuun 5—7 p:nä. Silloin
mieleni teki lähteä sinne erään k.-mykän kanssa ja huvitella itse-
ämme tällä matkalla. Älä ihmettele, kun olen sellainen tuhma
kun huvittelimme paljon! Tilasimme eräältä henkilöltä laivapi-
lettä Kuopioon huvimatkaa varten. Vaan piletit maksoi 5 mk.
edestakaisin täältä sinne, vaikka oli pitkä matka. Heinäkuun 5 p.
illalla laiva nimeltä »Lepistö» vei sinne heränneitä, sekä vähäsen
kaupunkilaisiakin. Sinä päivänä ilma oli herttaisen kaunis ja
hiljainen ja järvet olivat aivan tyynet. Mutta »Lepistö»-laivan
kulkua kävi niin hitaasti ja kömpelösti. Silloin tuntui kummalli-
selta. Mutta toiset suuremmat laivat käyvät niin nopeasti.

Ettekö te rakkaat k.-mykät ymmärrä, mitä merkitsee »*he-
rättäjäyhdistys*». Ettekö te kuulleet semmoisesta puhuttavan kos-
kaan. Jos ette ymmärrä sitä sanaa, niin ne ovat sellaiset naiset
ja miehet, jotka ovat puetut niin yksinkertaisesti. Naisilla on si-
niset huivit päässään, yllään tumman siniset ja hienon harmaan
viivaiset vaatteet. Ja miehet käyttävät harmaita vaatteita ja ovat
vallan parrattomia. Täällä löytyy paljon eri uskovaisia ihmisiä.
Ne heränneet näyttävät ilmeen ystävälliseltä. Seuraavana aamuna
saavuimme Kuopion satamaan, jossa tuli meitä vastaan eräs neiti,
joka on ollut täällä lastentarhan opettajattarena. Hän tervehti
meitä suurin ilomielin, ja kutsui meitä vieraiksi kotiinsa yöksi.
Kiitos hänelle ystävyydestä ja vieraanvaraisuudesta meitä kohtaan.
Sen jälkeen saimme katsella kaupunkia ja sen luontoa. Suureksi
ihmeekseni sinne oli rakennettu paljon uusia taloja ja on tullut
paljon komeammaksi, kuin ollessani siellä ent. kouluaikoinani.
Eräs km. tahtoi katsella Kuopion k.-mykkäinkoulua. Sitten kävel-
tiin ympäri aina Puijolle asti, missä sijaitsee iso torni. Sieltä

kaupunkiin tultuamme saimme tavata paljon ent. koulu-toverei-
tani. Mutta emme saaneet viipyä kauvan siellä. Oli oikein kuuma
ilma, niin että meihin tuli hiki. Heinäkuun 7 p. illalla palasimme
takaisin laivalla heränneitten kanssa aina seuraavaan aamuun
asti. Oli ollut oikein hauskaa tällä matkalla. Nämät matkat on-
nistuivat äärettömän hyvästi, josta kiitos olkoon voimalliselle tai-
vaan ja maan Luojalle, joka varjeli meitä matkalla. Mutta olemme
kovin hitaat kiittämään Häntä, vaikka Hän on tehnyt paljon hy-
vää meille.

Jo täytyy lopettaa löpöttelyni ja lausua syvimmit terveiset
tämän lehden lukijoille. Jään ikävällä odottamaan vastustanne!
No hyvästi, jääkää nyt Jumalan armon siipein suojaan!

Ystävyydellä:
S. M. K:nen.

Suomen Kuuromykkäin Liiton Yleinen kokous

Suomen Kuuromykkäin Liiton jäsenet kutsutaan täten
Yliseen Vuosikokoukseen, joka pidetään Turussa kuuro-
mykkäin koululla ensi kesäkuun 4 p:nä. Kokouksessa valitaan
jäsenet liittohallintoon ensi kolmevuotiskaudeksi, sekä keskus-
tellaan muista Liiton toimintaa koskevista asioista.

Ainoastaan Liiton jäsenillä on oikeus olla läsnä vuosikoko-
uksessa. Näyttämällä kuitenkin jäsenmaksunsa maksamisesta saa-
vat he pääsylipun Liiton yleiseen vuosikokoukseen. Näin pää-
tettiin edustajain kokouksessa viime helmik. 11—13 p:nä.

Kun tähän asti käytännössä ollut tapa valita jäseniä Keskus-
hallintoon ei ole ollut sopiva, eikä Liiton säännöissäkään ole tar-
kempia määräyksiä vaalin toimittamisesta, niin päätettiin viime
edustajakokouksessa mainitun vaalin suhteen seuraavaa:

*jokaisella Liiton haaraosastolla on oikeus lähettää ehdokas-
listoja Keskushallinnolle, joka näitten listojen nojalla laatii yhteisen
ehdokaslistan vaalitulaisuuteen.*

Pyydämme siis nyt, että jokainen haaraosastomme laatii
keskuudessaan ehdokaslistan, johon merkitään niitten henkilöit-
ten (etupäässä Helsingissä asuvien) nimet, joita toivotaan liiton
Keskushallintoon valittaviksi.

Keskushallintoon kuuluu 9 varsinaista ja 3 varajäsentä. Listoihin on siis kirjoitettava ensin 9 ja sitten 3 nimeä. Keskushallintoon voi valita joko entisiä, tahi uusia jäseniä. Ehdokaslistat pitää lähettää ennen ensi toukokuun 20 päivää rouva *Julia Stadius'elle, Helsinki, Elisabetin katu 21.*

Keskushallintoon varsinaisina jäseninä kuuluu nykyään seuraavat henkilöt: toimitt. J. Hirn (puheenj.), tarkastaja V. Forsius (varapuheenj.), rouva Julia Stadius (sihteeri), herra J. Sundberg (rahastonhoitaja ja asiamies), past. H. Nyberg, kaiver-taja F. Schoultz, kuvanveistäjä J. F. Talvia, kirjaltajat E. Karilas ja A. Jokelainen. Varajäseniä: kirjaltaja Stadius, neiti Hulda Hakala ja kirjaltaja A. Jokelainen, joka varsinaisen jäsenen O. Lumpeen kuoltua tuli hänen sijaansa varsinaiseksi.

Helsingissä maaliskuulla 1911.

Keskushallinnon puolesta:
Julia Stadius.

Kuuromykkäin käsityönäyttely.

Kehoitus Suomen Kuuromykille.

Suomen kuuromykkiä sekä naisia, että miehiä kehoitetaan ottamaan osaa *käsityönäyttelyyn ja myyjäisiin*, joka Suomen Kuuromykkäin liiton toimesta pidetään ensi kesäkuun ensimmäisellä viikolla Turussa viidennen yleisen kuuromykkäin kokouksen yhteydessä.

Ne kuuromykät, jotka tahtovat käsitöitään näyttelyyn lähettää ilmoittakoot siitä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella: rouva *Julia Stadius Helsinki, Elisabetinkatu 21.*

Ilmoituksessa pitää mainita:

- 1) mitä käsitöitä ilmoittaja aikoo näyttelyyn lähettää;
- 2) kuinka suuria ne ovat;
- 3) kuinka paljon ne maksavat, jos ne ajetaan myös myytäväiksi;
- 4) lähettäjän nimi ja tarkka osoite;
- 5) aikooko lähettäjä itse saapua näyttelyyn.

Kuuromykkäin liitto on saanut valtiolta luvan kuljettaa näyttelyesineitä rautatiellä ilman maksua.

Käsityöt ovat lähetettävä osoitteella: *Kuuromykkäin Käsityönäyttely, Turku*, ennen kesäkuun 1 päivää.

On tärkeätä kuuromykille itselleen, että heidän työkykynsä tulee tunnetuksi laajemmissa piireissä.

On siis toivottavaa, että tähän näyttelyyn saataisiin runsaasti hyvin valmistettuja ja mitä erilaisimpia kuuromykkäin töitä. Toivottovasti mestarit, työnjohtajat ja isännät, joilla on kuuromykkiä palveluksessaan hyväntahtoisesti myöntäisivät heille aikaa ja tilaisuutta valmistaakseen sopivia näytteitä työstään, sekä ohjaisivat heitä tässä suhteessa.

Helsinki maaliskuulla 1911.

Suomen Kuuromykkäin Liiton Keskushallinto.

Viides Yleinen Kuuromykkäin kokous.

Suomen kuuromykkiä kutsutaan täten viidenteen yleiseen kokoukseen, joka pidetään Turussa kuuromykkäin koululla helluntaipyhinä, ensi kesäkuun 4 :s ja 5:s päivä. Keskustelukysymyksiä, sekä niiden kirjalliset alustukset tulee lähettää ennen toukokuun 20 päivää rouva *Julia Stadius'elle, osoite Elisabetinkatu 21, Helsinki.* Kysymyksiä ja alustuksia lähetettäessä pitää myös mainita aikooko lähettäjä itse saapua kokoukseen kysymystään alustamaan.

Kokouksen ohjelma y. m. julkaistaan myöhemmin.

Helsingissä maaliskuulla v. 1911.

Suomen Kuuromykkäin Liiton Keskushallinto.

Huomatkaa!

Rautatiehallitus on myöntänyt osanottajille viidenteen kuuromykkäin yleiseen kokoukseen Turussa 50 % alennuksen rautatiepiletin hinnasta. *Kuuromykät maksavat siis itse omilla rahoil-laan piletin hinnan kodista Turkuun, mutta saavat paluupiletin ilmaiseksi (vapaasti).*

Osanottajat eivät saa antaa piletteä pois konduktöörille Turkuun saapuessaan, vaan heidän pitää pitää se itse ja antaa leimata se Turun aseman pilettiluukulla. Kokouksessa on piletteä näytettävä puheenjohtajalle niin puheenjohtaja antaa vapaan paluupiletin osanottajalle.

Menopiletti Turkuun on siis jokaisen itsensä maksettava, mutta paluupiletin saa vapaasti.

Käsityönäyttelyyn osanottajille huomautetaan, että lähettävät käsityönsä ennen kesäkuun 1 päivää osoitteella: *Kuuromyökkäin Käsityönäyttely, Turku*. Ei tarvitse kenenkään maksaa rahtia käsistöistään; sanokaa vaan asemalla, että Turussa maksetaan rahti. Näytteillepanijat saavat myös vapaan paluumatkan Turusta kotiinsa. Ei koko matka ole heillekään vapaa kuten viime numerossa erehdyksessä mainittiin.

Huom! Osanotosta kuuromyökkäin yleiseen kokoukseen on kokouksen alussa maksettava pieni pääsymaksu!

Jatkokurssit

Porvoon ja Turun viittomakoulun entisille oppilaille.

Heti kuuromyökkäinkokouksen loputtua pidetään Turun km-koululla noin 1½ viikkoa kestävät jatkokurssit Porvoon ja Turun km-koulujen entisille viittaaville oppilaille. Toivomme monien kuuromyökkien saapuvan näille kursseille. — Kuuromykät, jotka tahtovat tulla oppilaiksi näihin kursseihin saavat vapaan meno- ja paluupiletin rautatiellä sekä vapaan kortteerin ja ruuan jatkokurssien aikana. Oppilaat ilmoittakoot nimensä, osoitteensa ja likeisimmän rautatien aseman nimen ennen toukokuun 20 päivää *rouva Julia Stadius'elle, os. Helsinki Elisabetink. 21.*

Eräs muisto.

Paljon, paljon sattuu elämässä yleisiä ja yksityisiä tapauksia, joista ihmiset voivat saada virkistystä ja iloa. Tavallisesti ovat noiden tapausten aiheuttajina jaloluontoiset lähimmäisemme. Monet eivät kuitenkaan huomaa antaa arvoa niille tapauksille, juuri sentähden, että ne näyttävät niin mitättömiltä. Mutta olisi kui-

tenkin muistettava, että pieni vähäpätöinen lähteensilmä on suuren ja mahtavan virran alku ja voima.

Väikkyy juuri mielessäni eräs tapaus. Arvoisa lukijani ehkä nauraa, kun esitän sen, mutta mulle se on suuriarvoinen.

Oli vuosi 1903. Kävin koulua eräässä Savon kaupungissa. Sinä päivänä vallitsi mitä ihanin Helmikuun sää. Tavallisuuden mukaan kokoonnuttiin koulun pihalle astuaksemme täsmälleen klo 8 e. p. p. kukin luokillemme. Meidän luokkakunta huomasi sinä aamuna opettajattaressaan jotain tavallisuudesta poikkeavaa. Nähtiin hänen kulkevan toisen ja taas toisen virkatoverinsa luo kertomassa jotain, jota ei meidän paraskaan arvelija voinut käsittää. Sittenmin välitunneilla opettajat käväisivät opettajattaremme kodissa miten kukin jouti; koti kun oli melkein koulun viereisellä tontilla.

Aamiaistunnin jälkeen kun työn piti alkaa luokalla sanoi neiti: »Nyt tahdon viedä teidät näkemään jotakin harvinaisen kaunista. Siis palttoot ylle ja reippaasti ulos!» Kuin taikaiskusta oli lukuhuolista masentunut mielialamme tiessään. Perille tultua me kuitenkin aluksi petyimme seisahduttuamme tyhjässä verannassa. »Huomaatteko mitään?» kysyi neiti. Meidän päämme ja silmämme pyörivät etsiessä keksittävää, mutta turhaan, sillä näkeväisyydesämme olimme kuitenkin sokeita.

Katsokaa tuota ruutua! Mitä siinä on? — Niin me näimme siinä jäätyneen ruudun mutta ei mitään muuta. »Voi teitä — ettekö näe mikä verraton taulu on edessänne!» Todellakin — ja nyt aukenivat silmämme. Nähtiin pakkasesta harvinaisen taidokkaasti kasvien ja alppien muotoon kiteytynyt ruutu, jonka läpi vielä aurinko tunki säteitään lisäten komeutta. En voi sitä sanoin kuvata ja uskon, ettei suurin taiteilijakaan sitä voisi jäljitellä. Sen valtavuutta me mykistyneinä katselimme. Lopuksi sanoi opettajatar: »Tämä on suuren Taiteilijan työtä. Hän on yläpuolella kaiken. Paitsi tätä on hänen käsialaansa koko luonto ei elottomana tauluna vaan elollisena ja vaihtelevana. Me ihmiset saamme siitä mielin määrin nauttia aivan hinnatta. Kunnioittakaa sitä suurta Taiteilijaa!»

— Opettajani! Vaikka olenkin nyt poissa valvontasi alta, — vaikka et ajattelisikaan minusta kuten toivoisin ja minä sentähden vieroisin sinua, niin kuitenkin minä kunnioitan sinua kun

olet johtanut haluni rakastamaan luontoa ja luonnossa Jumalaa, vaikkakin se kylvämäsi jyvä nyt vasta on päässyt orastamaan. Tahdoit kohottaa ja puhdistaa minua näyttämällä usein luonnossa löytyviä iloja. Niitä ajatellessa teen työni tyytyväisenä ja ilolla.

Kiitos kaikesta!

— linnea —

Kutsumus

yleiseen Kuuromyökkäin Urheilujuhlaan Turussa kesäkuun 3 päivänä 1911.

Koska Turun Kuuromyökkäin Urheiluseura »Valpas» toimeenpanee Suomen K. m.-liiton yleisen kokouksen yhteydessä Turussa, kokouksen edellisenä päivänä, lauantaina 3 p:nä yleiset urheilu- ja painikilpailut, niin rohkenemme täten kutsua kaikkia Suomen kuuromyökkä-urheilijoita ottamaan niihin osaa.

Eri kilpailulajit ovat seuraavat: kuulantyöntö, keihään- ja kiekonheitto; korkeus-, pituus- ja seiväshyppy; 100, 1,500 ja 5,000 metrin juoksu. Heitot suoritetaan paremmalla kädellä ja hypyt paremmalla jalalla. Seurainväliset viestinjauksukilpailut 1,609 m. matkalla 4 miehille joukkueille.

Sunnuntai-illalla Kuuromyökkäin kokouksen päätyttyä 4 p:nä pidetään yleiset painikilpailut kahdessa sarjassa, painoraja 67 kg.

Palkintomitaleja jaetaan kolme joka urheilulajissa ja neljä kahdessa painisarjassa. Sitäpaitsi annetaan sille seuralle, joka voittaa viestinjauksun, pokaali ja voittavalle joukkueelle muistomitalit.

Kilpailut vapaassa urheilussa alkavat lauantaina 3 p:nä klo 8 a. p. Turun komeassa urheilupuistossa.

Osanottomaksu urheilukilpailuihin on 2 mk. ja painikilpailuun 2 mk. sekä viestinjauksuun 2 mk. joukkueelta. Ilmoitus siitä, mihin kilpailuun tahdotaan ottaa osaa, on ennen toukok. 25 p:vää lähetettävä osotteella: Armas Vilkki, Arvidinkatu 1, Turku.

Toivoen runsasta osanottoa piirrämmekunnioittaen

Kuuromyökkäin Urheiluseura „Valpas“.

Lapsuusmuistoni katkelmia.

Vielä nytkin, jotenkin isona tyttönä, muistelen kaiholla ja kaipuulla huoletonta lapsuuttani. Monille ihmisille on lapsuuden aika kätkeytynyt unhojen joukkoon, mutta minä kuitenkin kaihelen sitä esiin selvänä tai hämäränä, sillä minä pidän sitä omana pyhänä muistona; se kun koskee minua itseäni. Monet kai pitävät tätä mitättömänä, mutta olkoon tämä kyhäykseni, ellei muille, niin ainakin itselleni virkistäväksi huviksi. Pienenä ollessani olen paljon leikkinyt ja huvitellut yksin, milloin sisällä, milloin ulkona jopa synkässä, tiuhassa metsässä, jonne kerran eksyin. Kannoin sylissäni hyvin suurta nukkeani niin ylpeänä, että koko rintani liikkui sivuttain, tähystelin suoraa päätä vierasta metsäpolkua myöten kylään, sillä ajattelin mennä kyläilemään »pulumuni» kanssa, mutta, herranen aika, — eksyin. Kotini palvelustytöt löysivät ahkeran etsiskelyn jälkeen minut noin yhden kilometrin päässä kodistani meidän metsässämme, nukke sylissäni.

Kerran olin yksin laskemassa mäkeä. Tuli vieras mies vastaan, kysäsi jotakin minulta ja minä, joka en ollenkaan osannut puhua, muka keskustelin, mutta äänettömänä, melkein maiskutuen, sillä en ymmärtänyt enkä aavistanut, että puhe vaatii kuuluvaa ääntämistä, kun en milloinkaan ollut kuullut ihmisten ääniä aina syntymästäni. Siksi matkin heidän esimerkkiään ja vieras räbähti nauruun ja meni pois.

Oli taas toisen kerran ihana syksypäivä; työmiehet ulkona auringonpaisteessa loikoilivat ja minä haaveillen ja tuijottaen näköalaan (minä paljon haaveilin ja tuijotin jotakin ajatellen, kun olen kuurolapsi, vaikka kuuromyökkäläpset yleensä eivät tee näin juuri sielun ja järjen pimeydessä) vedin ikkunaruu-tua otsallani. Se oli minusta hauskaa, siksi painoin yhä lujemmin ruutua vastaan vetäen otsallani. Mutta, armias! Yht'akkiä sälähti lasi säpäleiksi ja minä sävähdin tulipunaiseksi, kun näin, tuskallinen, pelonsekainen ilme kasvoillani, työmiesten hypähtävän ylös hämmästyneinä ja unisina tirkistelemään. Ihme, etten saanut ollenkaan naarmua. Ja pakenin kaikkea, pakenin vitsaa, jonka viuhinaa luulin tuntevani ja hengessäni aavistin. Pujotellen kotini vinnissä kätkeydyin äitini morsius arkkuun säästyäkseeni vit-

salta, paiskasin kannen kiinni ja jäin arkkuun nukkua tuhnotelemaan. Mutta mahdotonta oli nukkua juuri rauhatonna. Tuli pimeä ja pistin pääni ulos nähdäkseni jotakin, mutta kauhistuini niin etten voinut mitään tehdä, enkä liikkuaakaan. Koko hermostoni oli herpaantunut; selkäpiitäni karmi, kun näin etäisyydessä kaksi pyöreätä, kiiluvaa tulisilmää. Ja se läheni minua. Oi! en voinut huutaa, (oli minua totutettu vaikenemaan ja hiljaa olemaan, muutoin purevat. Näin oli minulle sanottu, sekä myöskin hiukan vaistoni) sillä ajatelkaapa, luulin, että se olisi joku peto tai myrkyllinen eläin. Taas pamahti kansi kiinni jonkinlaisen pelkoni valtaamana ja aloin hakea hiljaa läpeä arkussa, Kurkistelin niin tarkkaan. Mitä minä näinkään! Sehän on kissa, viaton elukka, joka ymmärtämättä ja tietämättä pelotteli. Nousin ylös ja menin alas lopettaakseni »kamalan kohtauksen» vinnissä. Näin isäni laittelevan uutta lasia ikkunaan. Mutta ennen kaikkea säästyin vitsalta, jota pelkäsin, vaikka olin hyvin ansainnut

Muuanna, harvinaisen kauniina kevätpäivänä minä luonnonihailun ja onnen hurmaamana katselin sanomalehteä ja näytin mukaosaavani lukea suullani. Olin olevinaan ahkera, luin kiireesti nelilehtistä sanomaa, enkä osannut aavistaa, että minusta tulisi kerran kirjallisuuden ystävä eli sanoisinko »kirjatoukka». Omaiseni ja palvelijattaret nähtyään »kuurotyllerön» noin tekevän, vasta purskahtivat hillittömään nauruun. Ja minäkin yhdyin siihen, piankin livahdin ulos ujoudessani.

Kerran tuli meille vieraaksi eräs suomalainen sotilaallinen henkilö. En tiedä, kuka hän oli, upseeriko, vai luutnantti, vai kapteeni, vai vänrikki, sille en ole ymmärtänyt eroittaa, lapsena ollessani, sotamiehistä aina kenraaleihin asti. Minä aivan kauhistuini nähdessäni tuon sotilaan pitkän miekan kalskahtavan lattiaa vasten ja niin välkkyvänä kimaltelevan auringonpaisteessa. Vai tulikos mestaamaan meitä, tuumin, sillä oma vaistoni sanoi, että tuo miekka tuottaa kuoleman, ihmishengen surman. Tuo niin leikillinen ja herttainen sotilas yritteli saada minut kiinni, vaan minä, päästäen kimakan, mutta tuskallisen kiljahduksen, pakenin neljän huoneen läpi mummoni kamariin haikeasti itkemään ajatellessani kamalata kuolemaa. Olin vallan raivostunut omaisilteni, erittäinkin äidille, johon aina turvasin ja luotin, niinkuin

lapset yleensä, siitä että he eivät suojelleet minua, vaan päinvastoin nauroivat. Mutta piankin tuli sotilaasta ja minusta niin hyvät ystävät, että hän piteli minua sylissään kauvan ja minä hiukan nykäsin hänen viiksiään tai pidin päätäni hänen leukansa alla, niinkuin minä aina tein isällenikin, silloin kun hän piteli minua istuvassa asennossa sylissään. Ja minä koskettelin hänen kurkkuaan, silloin kun hän puhui, tunteakseni tuntoaistillani.

Monta muuta ikäviä, tai naurettavan hauskoja seikkailuja ja tapauksia lapsuudestani muistelen, mutta en raski enkä uskalla enempää kirjoittaa, muuten ei tätä paineta ehkä pitkäveteisen pituuden vuoksi.

Laina Vainola.

Lastenkoti kuuromykille.

Alustus keskustelukysymykseksi edustajain kokouksessa Helsingissä helmikuussa).

Suojeluskasvatustyö on yhä enemmän voittanut kannattajia meidän maassamme. On ryhdytty perustamaan kansanlastentarhoja, lastenkoteja sekä työkoteja y. m. että koditon, laiminlyöty lapsi tulisi suojatuksi turmiollisilta vaikutuksilta. Hyvä siemen on tahdottu kylvää lasten sydämiin, ennenkuin pahat ajatukset siellä ovat päässeet itämään. Eikö suojeluskasvatustyön tulisi ulottua kuuromykkiin lapsiinkin? Eikö juuri heihin ja muihin aistivallisiin ennen muita?

Eikö meidän tulisi ryhtyä perustamaan lastenkotia kuuromykkä-lapsia varten maassamme, että koditon, turvaton, laiminlyöty, puutetta kärsivä tahi heikko k. m. lapsi siellä saisi hoidon ja kasvatuksen, tulisi johdetuksi hyvään ja suojelluksi pahalta. Kyllin aikaiseen emme koskaan voi alkaa kasvatustyötä. Mutta usein alamme liian myöhään. Paheet ovat jo juurtuneet lapseen. Suuri työ ja suuret kustannukset menevät silloin hukkaan. Miksi emme alkaneet aikaisemmin? Miksi emme korjanneet koditonta? Monta kuuromykkälästä kärsii puutetta, kulkee paheita oppien mieron tiellä. Perustakaamme heille pieni lastenkoti, jonne voisimme heidät tarvittaessa sijoittaa. Yksinkertainen maalaiskoti

josta ylellisyys olisi poissa, mutta jossa liesi olisi lämmin ja mielet iloiset.

Rohkenen sentähden ehdottaa, että Kuuromykkäin liitto ryhtyisi perustamaan tahi avustamaan tällaisen kodin perustamista maahamme.

Sortavalassa 1911.

Hilma Saukko.

Tietoja kotimaasta.

Kuljeksiva k. mykkä. Meille on kerrottu ikävä tieto siitä että eräs k. m. nuorimies, kotoisin Isojoelta, kuljeskelee kerjuussa petkutellen ihmisiä. Hänen oikea nimensä on Emil Korpi, mutta hän käyttää toisen henkilön passia jossa seisoo nimi: Emil Heikkilä. Hän on pitkäkö ja vankka vartaloltaan sekä tukkansa on tunma. — Yleisöllä on syytä olla varuillaan kuljeksivien k. mykkien suhteen kuten yllämainitustakin käy selville.

„Heffata“-yhdistyksen vuosikokous pidettiin Maarianpäivänä Kiikassa Ritalan talossa, johon oli kokoontunut 30 k. mykkää ympäristöltä. Tervehdyspuheessa kosketti K. Markkula tärkeimpiä kohtia vanhan ajan testamentin merkkihenkilöistä ja maailman Vapahtajan tulosta, lausuen lopuksi läsnäolijat tervetulleiksi kokoukseen. Sen jälkeen astui esille Liiton v. t. asiamies E. Karilas Helsingistä ilmoittaen, Liiton varsinaisen asiamiehen J. Sundberg'in ollessa estettynä saapumasta kun hän on nykyisin Norjassa terveyttään virkistämässä ankaran työn jälkeen, tulleen Liiton keskushallinnon toimesta antamaan neuvoja ja ohjeita vuosikokouksen asianmukaisten vaalien toimittamisessa.

Luettiin vuosikertomus ja pidettiin tilintarkastus, jonka jälkeen kokous myönsi tilinvapauden johtokunnalle. Sitten toimitettiin puheenjohtajan ja johtokunnan jäsenten vaalit. Yksimielisesti valittiin puheenjohtajaksi K. Markkula, joka on myös valittu sihteeriksi. Johtokunnan jäseneksi tulivat hrat Kaarlo Ritala v.-puheenjohtajana ja rahastonhoitajana, Vilho Ritala, rvat Siiri Mäkelä ja Fanny Ritala sekä varajäseneksi nti Anna Kaurismaa. Tilintarkastajiksi valittiin hrat Vilho Mäkelä ja Erkki Kuutti. Väliajan jälkeen piti hra E. Karilas valaisevan historiallisen esitelmän siitä, miten entisinä aikoina k. m. asema oli vaikea kaikkialla maailmassa ja miten heitä useinkin julmasti

kohdeltiin, koska yleensä luultiin, ettei heillä ole järkeä eikä edistymisen taitoa. Sivistyksen kohotessa huomattiin vihdoin, että he ovat selityskykyisiä, ja ruvettiin luottamaan ja kasvattamaan heitä yhtä kykeneviksi kansalaisiksi kuin kuuleviakin. Tässä pienessä lehdessä ei ole tilaa kertoa seikkaperäisesti laajassa esitelmässä käsitellyistä asioista. Kun päivä oli kääntynyt illaksi, piti hra E. Karilas taas esitelmän ruumiinharjoituksista. Kokouksen lähetessä loppuaan sanottiin toisille hyvästit ja hajaannuttiin joka taholle valistuneella mielellä.

Seuraava kuukausikokous pidetään huhtikuun 30 p:nä ja vapunpäivänä Huittisissa, Sammun kylässä Vilho Mäkelän luona. Rientäkää sinne oikein joukolla, siellä kun on hyvin tilava kokouspaikka. Tervetuloa!

K. M.

Kuolleita. Turun kuuromykkäin joukossa kävi taas lahjomaton, keneltäkään lupaa kysymättä tuonelan viikatemies, katkaisten toverimme elämän langan Maaliskuun 24 päivän aamulla nukkui kuolemaan *Bertha Ingren* noin 33 vuotiaana. Lähes kolme pikää vuotta Bertha sairasti keuhkotautia. Niin kauvan sai hän odottaa vapautusta; hiljaisesti ja kärsivällisesti hän vartoi lähtöään. Bertha oli entinen viittomakoulun oppilas ja ammatiltaan kirjansitojatar. Ahkerasti kävi hän yhdistyksellämme, millainen ilma hyvänsä oli, säännöllisesti tuli myös ompeluseuraan auttamaan. Rauha väsyneelle tomullensa!

Berthaa jäi kaipaamaan äiti, sisarukset ja suuri joukko kuuromykkäiä.

A. P.

Turun k. m. yhdistyksen 25 vuotis-juhla. Helmikuun 5 p:nä vietettiin Turun K. m. Yhdistyksen 25 vuotista muistojuhlaa. Yhdistyksen huoneusto oli koristettu köynnöksillä ja lipuilla. Kun tultiin eteisestä saliin, niin silmä kohta kohdistuu vastaseinään, jossa oli kauniisti ja aistikkaasti köynnöksillä koristettu vuosiluvut 1886=1911. Juhlaamme kunnioitti läsnäolollaan paljon K. m. koulun opettajia. Juhlassa kukitettiin 3 vanhinta ja 2 muuta yhdistyksemme auttajaa, nim. rouva Virtanen, hra Virtanen ja neiti A. Grönfors, sekä neiti Sahlberg ja pastori Nordman. Herra Vilkki aluksi lausui kaikki vieraat tervetulleiksi. Sitte herra Jukola piti lyhyen hartauspuheen. Sen jälkeen esitti 2 jäsentä valaisevan vuoropuhelun yhdistyksen toiminnasta. Toinen kuvasi yhdistykseen perehtynyttä jäsentä, joka kehottaa toista, vasta maalta tullutta nuorta, kokematon kuuroa pyrkimään yhdistyksen jäseneksi. Välillä rouva Virtanen esitti lyhyen katsauksen kau-

kaiseen menneisyyteen, jolloin ei ollut yhdistystä. Silloin kuuromykillä oli pimeä ja ikävä aika, mutta yhdistyksen perustamisen jälkeen tuli valoisa ja hauska, kun saavat olla koossa auttamassa toinen toisiansa eteenpäin ja kohottamassa kunnan kansalaisiksi. Pastori Nordmanin hyväntahtoisuudesta sai yhdistyksemme alussa olla ilmaiseksi Kuurom. koulussa Kaskenkadun varrella. Siellä toimi puheenjohtajana herra Hirn, joka oli myöskin sen perustaja. Koulun muutettua toiseen paikkaan, muutettiin myös yhdistyksemme itäisen pitkäkadunvarrelle. Yhdistyksellä oli silloin pimein aika. Saimme kalliista vuokrasta olla huoneustossa ainoastaan 2, tai 3 tuntia kerrallaan sunnuntaisin, sitä paitsi puuttui kunnollista ja ymmärtäväistä puheenjohtajaa.

Valoisampi aika koitti yhdistyksellemme sen jälkeen kun saimme puheenjohtajaksemme maisteri Edv. Lückin, joka uskollisesti toimi yhdistyksessämme lähes 7 vuotta. Emme olleet aavistaneet, että tuosta nuoresta maisterista tulisi yhdistyksellemme tarmokas, paljon hedelmiä kantava, eteenpäin pyrkivä auttaja, emmekä myöskään luulleet, että nuori, viittomakieltämme taitamaton maisteri olisi voinut herättää nukkuvia kuuromykkiä ja vienyt jättiläisaskelin eteenpäin. Tultuaan puheenjohtajaksemme tarttui hän heti yhdistyksen johtoon. Yhdistys muutettiin ahtaista huoneista nykyiseen huoneustoon Hortokuja 2. Meille perustettiin ompeluseura v. 1904, meille järjestettiin kirjasto, tilattiin sanomalehtiä ajan ratoksi ymmärrystämme valaisevaksi, aikamme hauskuttamiseksi. Pojille perustettiin voimisteluseura, ja paljon muuta hyvää, jota en kykene kirjoittamaan.

Hänen uskollisena auttajanansa oli rouva Elin Virtanen. Hän se nytkin koristi huoneustomme juhlaamme varten niin kauniiksi, hän on juhlamme takia paljon hikoillut, hän kaikkia suostuu auttamaan. Kunnia heille molemmille!

Juhlaamme saapui sähkösanomia entiseltä puheenjohtajaltamme Oulusta, Suomen K. m. liitolta ja Helsingin yhdistykseltä, sekä muutamia kirjeitä ja kortteja.

Saimme nähdä hauskan näytelmän »Myrsky ja Päivänpaiste» kuuromykkien esittämänä.

Lopuksi meidän kaikkien iloksi paljastettiin maisteri Edv. Lückin muotokuva. Kauan, kauan eläköön yhdistyksemme!

A. Pihlaja.

Kunnianosoitus. Turun K. m. yhdistyksen jäsenet lahjoittivat Elin'in päivänä rouva Elin Virtaselle ja hänen miehelleen, taiteilija Särele Angervon piirtämät muotokuvat kauneissa puitteissa. Tällä tavoin tahtoivat yhdistyksen jäsenet osoittaa kiitollisuuttaan heille uskollisesta työstään Turun k. m. keskuudessa.

Turun k. m. yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin vuosikokouksessa viime maaliskuussa opettaja J. K. Palomaa, varapuheenjohtajaksi hra A. Vilkki, sihteeriksi neiti A. Pihlaja, sekä johtokunnan muiksi jäseniksi rouva E. Virtanen neiti E. From, herrat H. Virtanen, Hytönen ja Seppälä. Rahastonhoitajaksi valittiin hra Nordman ja kirjastonhoitajaksi hra E. Savisaari.

Tietoja kuuromykistä. Kirjaltaja oppilas Taavetti Soininen on muuttanut Iisalmelta Kuopioon, jossa hän on päässyt työhön »Savon O. Y.» kirjapainoon.

Suomen Kuuromykkäin liiton jäsenille. Kuten ilmoituksista näkyy pääsevät Suomen kuuromykkäin liiton vuosikokouksessa äänestämään ja päätöksiin osaaottamaan ainoastaan ne kuuromykkät, jotka voivat näyttää kokouksessa kuitin jäsenmaksunsa maksamisesta. *Jäsenmaksuja sopii myös maksaa kokouksen alkaessa Turussa* tahi sitä ennen lähettämällä 1 mk. osoitteella hra J. Sundberg Helsinki, Yrjönkatu 5.

Lesken ropo! Ensi kesäkuussa pidettävässä kuuromykkäinliiton kokouksessa Turussa tehdään myös selkoa »Lesken ropo»-laatikoilla keräytyneistä varoista. Pyydämme siis yhdistyksien johtokuntia ja yksityisiä asiamiehiä ilmoittamaan ennen toukokuun loppua rouva Julia Stadius'elle (Elisabetinkatu 21) kuinka paljon kullakin paikkakunnalla on säästölaatikoista saatu. Rahoja ei tarvitse lähettää eikä laatikoita avata; ainoastaan lyhyet tilit on lähetettävä.

Hiihtokilpailuja. Kuopion Kuuromykkäin yhdistyksen »Kimpin» jäsenten keskisissä hiihtokilpailuissa 18 p:nä Maalisk. n. s. »Valkeisen radalla» palkittiin 10 kilom. matkalla: I Fabian Mattila 43 m. 25 sek. Alussa hän hiihti 5 kilometriä 20 m. 28 sek. II Hannes Sorsa 45 m. 58 sek. III Otto Hämäläinen 47 m. 32 s. IV E. Mitikka 56 m. 30 s. Hänen sauvansa meni poikki matkalla

19 p:nä Maaliskuuta palkittiin 5 kilom. matkalla: I Fab. Mattila 21 m. II O. Hämäläinen 22 m. III H. Sorsa 24 m. IV Elias Mitikka 25 m. 10 s.

25 p:nä Maalisk. 20 kilom. matkalla: I Fab. Mattila 1 tunti 34 m. 27 sek. II O. Hämäläinen 1 tunti 40 m. 54 sek. III H. Sorsa 1 tunti 41 m. 45 sek. IV E. Mitikka 1 tunti 50 m. 15 sek.

Yhteenlaskettu: I palk. Fabian Mattila 2 tuntia 38 m. 52 s. II palk. Otto Hämäläinen 2 tuntia 50 m. 6 s. III palk. Hannes Sorsa 2 tuntia 51 m. 43 s.

Lähinnä Elias Mitikka 3 tuntia 11 m. 55 s. 5 ja 20 kilom. keli oli huononpuoleinen. Oli jaettavana 3 hyvää palkintome-tallia.

Palkintotuomarina oli Kusti Mustonen.

Hiihtokilpailun toimeenpani Turun Kuuromyökkäin Urheilu-seura »Valpas» jäsenten kesken 5 km. matkalla viime maaliskuun 5 p:nä ja 10 km matkalla saman kuun 19 p:nä. Oli huono ja kostea keli ja kun oli raskasta hiihtää, olivat tulokset huonot:

5 km. matkalla: I p. E. Raitanen, 25 min. 24 sek. II p. K. Järvinen, 27 min. 48 sek. III p. J. Seppälä, 29 min. 30 sek. ja IV p. W. Kallio, 29 min. 38 sek.

10 km. matkalla: I p. E. Raitanen, 44 min. 19 sek. II p. K. Järvinen, 48 min. 16 sek. III p. W. Kallio, 49 min. 53 sek. ja IV p. J. Seppälä, 50 min. 23 sek.

Hiihtokilpailut Helsingissä. Viime helmikuun 29 p:nä pidettiin kuudes pokaalihiihtokilpailu 5 km. matkalla. Oli ihme, että vaikka kolme pokaalin puolustajaa oli mukana kilpailussa, ei kukaan heistä onnistunut kaappaamaan pokaalia itselleen. Uusi voittaja, joka jätti toiset kauas jälkeensä, oli A. Ruotsalainen; hänen ennätyksensä on 23 minuuttia. Toisena oli E. Karilas 23 min. 13 sek. ja kolmantena V. Salomaa 25 min. 3 sek. O. Wetzell keskeytti hiihdon sen vuoksi, ettei hän ollut kilpailukun-nossa.

Kaksi viikkoa myöhemmin kilpailtiin Schoultz'in kiertokil-vestä lauantaina 5 km. ja sunnuntaina 10 km. matkalla, joista yhteenlasketun aikasumman perusteella seuraavat saivatpal-kintoja:

I p. I. Blomberg 29 m. 40 s. + 54 m. 55 s. = 1 t. 24 m. 35 s. II p. K. Suhonen 30 m. 5 s. + 58 m. 18 s. = 1 t. 28 m. 23 s. III p. V. Salomaa 33 m. 5 s. + 59 m. 34 s. = 1 t. 32 m. 39 s.

A. Ruotsalainen, joka on tottunut hiihtämään hyvällä kelillä, luopui hiihdosta vesikelin takia.

Tampereen Kuuromyökkäin Urheiluseura toimeenpani hiihtokilpailut jäsentensä kesken maaliskuun 11 ja 12 p:nä.

5 klm. matkalla hiihti ensimmäisenä A. Huupponen, ennätys 31 m. 35 s. Samainen mies voitti kiertopokaalin vuodeksi. Toi-seksi tuli J. Leivo 32 m. 27 s. ja kolmanneksi A. Helminen 33 m. 5 s.

10 klm. matkalla olivat seuraavat hiihtäjät: I p. A. Virta-nen 1 t. 9 m. 40 s., II p. A. Lehtinen 1 t. 9 m. 42 s., III p. A. Huupponen 1 t. 10 m. 34 s. ja IV p. O. Toukola 1 t. 10 m. 43 s.

Huono keli ja vastatuuli eivät suosineet kilpailuja.

Yleinen hiihtokilpailu pidettiin viime Maarian päivänä 20 kilometrin matkalla, johon otti osaa m. m. 2 hiihtäjää Turusta ja 1 Helsingistä.

Loistavia tuloksia saavuttivat seuraavat hiihtäjät:

I p. E. Raitanen, Turku	1 tunti 16 min. 31 sek.
II „ A. Lehtinen, Tampere	1 „ 25 „ 55 „
III „ A. Virtanen, „	1 „ 26 „ 18 „
IV „ J. Seppälä, Turku	1 „ 28 „ 2 „

Km.-naisten hiihtokilpailu pidettiin maalisk. 26 p:nä 3 klm. matkalla, Tampereella. Reippaat hiihtäjäneitoset tulivat pe-rille seuraavassa järjestyksessä:

I p. Siiri Talvia	16 min 55 sek.
II „ Mimmi Peltomäki	17 „ 30 „
III „ Pauliina Kari	19 „ 35 „

40 vuotta täyttää toukokuussa Turun km-koulun opettaja J. K. Palomaa. Lämminsydämisenä opettajana ja kuuromyökkäin ystävänä on opettaja Palomaa tunnettu ja kunnioitettu laajoissa piireissä. Suurta harrastusta kuuromyökkien asialle on hra P. osoittanut m. m. onnistuneilla kirjoituksillaan »Aistivalliskoulujen Lehdessä» ja »Kuuromyökkäin Lehdessä». Erityisellä kiitollisuu-della tunnustamme, että hra P. on yksi niitä km-opettajia, jonka aika ja harrastus on rittänyt juuri meidänkin lehtemme osaksi. Pyydämme sydämeistämme lausua parhaimmat onnittelumme hra Palomalle syntymäpäivänsä johdosta!

Tahdonlujuus näytteitä. Kalvolan Hukarin kestikievarissa on ollut töissä kolmen kuukauden ajan eräs kuljeskeleva mykkä mies. Vaan eräänä päivänä kaivaessaan rakennuksen pohjaa ja luullen yksin olevansa, alkoi hän päivitellä maan kovuutta. Tie-dusteltaessa ilmoitti mies olleensa mykkänä kerran ennen jo kah-deksan vuotta sekä tällä kerralla neljä vuotta. (Työm.)

H. p. Ehtoollinen pidetään *Kuopion* kuurojen koululla toukok. 28 p, jolloin oppilaat myös uudistavat kasteensa liiton. *Mikkelissä* on H. p. ehtoollinen toukok. 20 p:nä.

Opettaja Helisevä on hyväntahtoisesti luvannut järjestää kuuromyökkäin käsitöiden näyttelyn ensi kesäkuussa Turussa.

Lämpimät kiitokset kaikille niille kuuromyökkäin yhd. jä-senille jotka muistivat minua kallisarvoisella lahjalla Elin päi-vänä.

Kunnioituksella
Elin Virtanen, Turku.

Kihloissa:

Maria Mäkinen.

Forssa

Kalle Keskinen.

Jyväskylä

Surulla ilmoitan

että

rakas vaimoni Hilma Sofia

Keuhkotautia sairastettuaan rauhallisesti nukkui kuolon uneen Reposaarella 24 p:nä maaliskuuta 1911, 37 vuoden, 9 kuuk. ja 28 p. vanhana. Suruksi ja kaipaukseksi minulle, tyttärelle, isälle, 4 sisarelle, 2 veljelle, sukulaisille ja tuttaville.

Frans Koski.

Pois sammuit rakkaani
rauhan syliin,
Ei siellä huolta ei tuskaa nää.

Jäin surun helmahan
kyynel kyliin,
Miss' ain' on pilvessä elon sää.

Syvällä surulla ilmoitamme,

että

Hellästi rakastettu pienokaisemme EINAR EMIL

vaipui ikuisen uneen Raumalla helmikuun 8 p:nä 2 kk. 23 päivän ikäisenä. Kaiholla kaipaava häntä vanhemmat, 1 veli ja lukuisa sukulaispiiri.

Aina ja Emil Vastamäki.